

ROBERT KETT
POSÍLÁ POZDRAVY

THRILLER

Alex Smith
ZAJÍCI, UTÍKEJ

✓
Šéfinspektor Robert Kett

ZAJÍCI, UTÍKEJ

Copyright © 2020 by Alex Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

instagram.com/nasnakladatelstvi

ISBN 978-80-277-4725-2 (pdf)

Alex Smith

ZAJÍCI, UTÍKEJ

přeložila Alžběta Komrsková

VENDETA

Obsah

Prolog

Kapitola první

Kapitola druhá

Kapitola třetí

Kapitola čtvrtá

Kapitola pátá

Kapitola šestá

Kapitola sedmá

Kapitola osmá

Kapitola devátá

Kapitola desátá

Kapitola jedenáctá

Kapitola dvanáctá

Kapitola třináctá

Kapitola čtrnáctá

Kapitola patnáctá

Kapitola šestnáctá

Kapitola sedmnáctá

Kapitola osmnáctá

Kapitola devatenáctá

Kapitola dvacátá

Kapitola dvacátá první

Kapitola dvacátá druhá

Kapitola dvacátá třetí

Kapitola dvacátá čtvrtá

Kapitola dvacátá pátá

Kapitola dvacátá šestá

Kapitola dvacátá sedmá

Kapitola dvacátá osmá

Kapitola dvacátá devátá

Kapitola třicátá

Kapitola třicátá první

Kapitola třicátá druhá

Kapitola třicátá třetí

Kapitola třicátá čtvrtá

Kapitola třicátá pátá

*Pro Antoinette, s díky. Držím ti palce
ve tvé vlastní kriminalistické kariéře.*

Prolog

Středa

„VYPADÁŠ, ŽE SE CO NEVIDĚT POSEREŠ, KÁMO.“

Přestože se mu ten komentář odrážel kolem bolavé hlavy jako zbloudilá kulka, Christian Stillwater se ho pokusil ignorovat. V široké bílé chodbě vedoucí do kantýny stáli dva jeho spoluvězni, dost blízko na to, aby cítil jejich kyselý pach. Chodba byla dostatečně prostorná, aby kolem něj mohli projít, ale takhle to ve vězení nefungovalo. Člověk byl překážka, ať se mu to líbilo, nebo ne. Přitiskl se ke zdi ve snaze udělat se co nejmenším a pokusil se přitom nepřenášet váhu na zničené pravé koleno.

„Poseroutko,“ dodal druhý muž a posměšně zapištěl.

Oba se mýlili. Neměl strach. Ani si nebyl jistý, jestli ví, co to strach je. Od dětství pro něj bylo těžké identifikovat emoce. Hrůza, radost, žal, smutek, nadšení – všechno pro něj bylo navlas stejné, zvláštní tlak ve středu hlavy, jako by se uprostřed strnulého, utlumeného hnízda jeho myšlenek rozbilo vejce.

Byl natolik chytrý, aby se v dospívání naučil napodobovat pocity, které viděl u ostatních, přilepit si na tvář úsměv, vymáčkout

slzu, když bylo třeba, ale nepamatoval si, že by kdy něco skutečně cítil.

Až doted'.

Ted' cítil *vztek*.

„Hni zadkem, peďáku.“

První vězeň kolem něj natěsno prošel a trefil ho přitom ramenem, dost tvrdě na to, aby Stillwater narazil do studené zdi. Měl pocit, jako by mu v noze detonovala bomba, a musel změnit pozici, aby zabránil pádu. Podařilo se mu zadržet výkřik a hlava mu připadala jako nafouknutý balón – jako u animované postavičky, která spolkně bombu. Celou vteřinu na muže hleděl a pak sklopil oči. Hned první den se naučil, že nic nedokáže podnítit násilí víc než špatně načasovaný pohled.

Dva muži ho se smíchem minuli a Stillwater tvrdě polkl. Vztek se v něm svíjel jako živoucí věc, jako drak domáhající se svobody. Odtlačil se do stoje. Světla na stěnách vězení pulsovala jako alarm. Vězni kráčeli pryč se sebevědomím, které tady bylo vlastní úplně každému, a Stillwater si dovolil představu, jak zajíždí čepelí do měkkého místa na jejich šíjích a tlačí ji do křehké hmoty jejich mozků – jednomu po druhém. Nepřišlo však žádné uspokojení, žádná úleva. Jen stále stejný ubohý, bezmocný vztek.

Vztek na jediného muže. Muže, který ho sem dostal.

Na Roberta Ketta.

„Žádné lelkování, Stillwatere.“

Zavalitý dozorce s vousy kráčel chodbou, jako by mu patřila. Je ubohý, pomyslel si Stillwater. Ani si nezaslouží být naživu. Má ho na seznamu lidí, kteří zemřou brutální smrtí v okamžiku, kdy se mu uzdraví noha, jen co se mu vyjasní myšlenky a přijde s nějakým plánem.

„Myslím to vážně,“ řekl dozorce. „Bud' se běž najíst, nebo pokračuj.“

„Nemůžu jíst,“ zavrčel Stillwater a odhalil zuby, které začínaly hnědnout. „Nenechají mě.“

Každý den to bylo stejné. Bylo pro něj téměř nemožné donést si ke stolu táč s jídlem; ostatní vězni se mohli přetrhnout, aby mu ho shodili na zem. Občas nejedl vůbec. Někdy měl takový hlad, že jídlo snědl rukama přímo ze země. Hněv v jeho nitru vyšlehl plamenem tak jasným, že na okamžik neviděl nic jiného. Nebylo to fér. Nic z toho nebylo fér.

„Nenechají tě najíst?“ zeptal se dozorce. „Tak to je problém.“

Stillwater přikývl a polkl hrdlem suchým jako troud vzduch. Muž se k němu naklonil tak blízko, že ucítil jeho levnou kolínskou smíchanou s tak pronikavým pachem, že by se v něm mohl utopit.

„Ale není to *můj* problém,“ pronesl tichým hlasem. „Pokud se chceš najíst, možná ses neměl snažit zabít ty holky. A teď mi táhni z očí.“

Je dost blízko na to, abych ho mohl kousnout, napadlo Stillwatera. Mohl by sevřít zuby kolem mužova nosu a ukousnout ho. To už by se tak samolibě netvářil. Nakonec se však jen odstrčil od stěny a odkulhal pryč. Každý krok mu z paty přes záda až do hlavy vysílal záblesk ostré bolesti, jako by jím někdo protáhl elektrický drát.

Jednou to udělá, až nebude brát tolik léků proti bolesti, až bude schopen znovu jasně uvažovat. Dostane je všechny: spoluvězně, dozorce, policajty, kteří ho sem dotáhli. Dostane tu mrchu, která mu zlámala koleno obuškem. A dostane Ketta. Zjistí si, kde žije, a pomalu zabije jeho i všechny, které má rád. Ukáže jim, že si proti sobě pošťvali špatnýho chlapa.

„Pitomci,“ zamumlal, zatímco se šoural pryč, jedno rameno i při chůzi opřené o zeď, aby neupadl.

Skoro jim to prošlo. Jediná noc a doručovatelky by byly mrtvé a nikdo by o tom neměl tušení. Plán byl dokonalý – ano, plán Raymonda Figga, ale i on přispěl několika nápady. Tři vrazi, tři oběti, síť lží a alibi, která měla svést policii ze stopy. Dokonce i teď si pamatoval, jaký to byl pocit, když držel tu hubenou děvku v náručí, jak dobré bylo něco cítit, *cokoliv*. Vzrušení z únosu těch dívek se propálilo strnulostí jeho života. Dunělo mu hlavou jako kovadlina. A jejich vražda by byla ještě lepší. Vdechla by do něj život jako nic jiného, víc než zabíjení králíků, lišek, koček a psů.

Byli tak blízko.

Pak se objevil *on*.

Nebylo to fér.

Stillwater odkulhal mezi cely, do hukotu hlasů a pachu mužů. Nevšímal si pokřikování svým směrem, těl, která se na něj tlačila, tlaku příslibu násilí. Pokud by skutečně věděli, s kým mají tu čest, pokud by tušili, čeho je schopný, krčili by se na druhé straně místnosti. Ti idioti tu byli proto, že jsou idioti, a jejich zločiny byly bezvýznamné. Drogy, loupeže, zbytečné vraždy. Jsou to neandrtálci, všichni do jednoho. On je génius. Nezaslouží si –

Štouchnutí ho zaskočilo nepřipraveného a on tvrdě spadl na zem, kulečnickový stůl ho kopl do žeber jako kůň a čelem div nenarazil o zem. Noha mu vzplála bolestí a na okamžik se všechno propadlo do temnoty. Zpět ho přivedl smích, který se rozléhal místností, jako by byl komik na pódiu.

„Ups,“ zaslechl přes zvonění v uších. „Neviděl jsem tě. Jsi v pořádku?“

Další smích. Stillwater se vyškrábal na nohy. Z žaludku mu do úst putoval smotek zvratků a usadil se mu v hrdle. Musel se chytit okraje stolu a centimetr po centimetru naštelovat zraněné koleno do správného úhlu, aby ho uneslo. Zatnul zuby, aby zadržel výkřik, ale přesto se z něj vyvalil zvuk.

Nevěděl, kdo ho shodil. Oči měl zalité slzami bolesti a světla znovu pulzovala jako rozbitý projektor. Zaslechl vyštěknutí dozorce a vězni se odvalili pryč. Před sebou měl schody, viděl je jako v mlze. Vyrazil k nim. To byla nejhorší část jeho dne, ty nekonečné schody. Mohli mu dát celu v přízemí, ale umístili ho do patra a dostat se tam bylo jako zlézt Everest. Šel pomalu – jako by měl na vybranou – a o zábradlí tahal své tělo vzhůru, krok za krokem v doprovodu lapání po dechu a vzlyků.

Nahoře se zastavil, aby chytil dech a nechal odeznít inferno v koleni. Pak se znovu soustředil na pomstu, jediné palivo, které ho dokázalo rozpohybovat. Představil si, jak podpaluje vězení a sleduje, jak se jeho spoluvězni svíjejí a pečou. Byl by tím posledním, co by kdy viděli, a zatímco by nabírali svůj poslední zoufalý nádech, usmíval by se na ně jako měsíček na hnoji. *Možná zapálím i Ketta*, pomyslel si, ale když si to představil, věděl, že taková smrt je příliš rychlá. Ne, jeho utrpení bude trvat celé dny. *Týdny*.

Šoural se úzkou chodbou a lapal po vzduchu, ze kterého jako by už dávno byl odčerpaný kyslík. Z cel na něj upírali pohledy ostatní vězni, ani jediný přátelský obličej. Nikdo na něj už celé měsíce nepohlédl s laskavostí v očích, ale bylo mu to jedno. Laskavost nepotřeboval. Nepotřeboval nic, jen vzrušení z jasného, krásného záměru.

Mise.

Až se odsud dostane, najde další dítě, které unese. Taky najde Delii Crossanovou. Najde tu malou doručovatelku a dokončí, co začal, zabije ji úplně stejně jako její mámu. Tentokrát nebude jednat v rukavičkách, udeří tvrdě a rychle a vychutná si to.

Po době, která se zdála jako měsíc, konečně dorazil do cely. Vzkročit dovnitř bylo jako nalézt člun na rozbouřeném moři. Zhluboka, rozechvěle se nadechl. Jeho úleva však trvala jen krátce, protože vzápětí uslyšel z horní palandy smích svého spoluvězně.

„Pěkně si tě podali, co?“ řekl Johnny Mayhew se zřetelným liverpoolským přízvukem.

Stillwater si přejel hřbetem ruky po očích, aby setřel slzy dřív, než je muž spatří. Mayhew nebyl ten nejhorší tady. Malý a hubený jako lunt, zabil někoho při nějaké triviální hádce o něčem tak bezvýznamném, že si Stillwater nemohl vzpomenout, o co šlo. Zvedl k němu pohled a spatřil na polštáři krátké zrzavé vlasy. Mayhew na mříže přivázel mikroskopickou třáseň z vánočního řetězu, jedinou sváteční dekoraci, kterou v celém zařízení viděl, přestože Vánoce byly za dveřmi.

„To je mi fuk,“ řekl Stillwater. „Dostanou, co si zaslouží.“

„Jasňačka,“ zamumlal Mayhew, v hlase smích. „Pomstychtivý jako obvykle.“

Stillwater ho pod vousy proklel a pomalu se spustil na spodní palandu. Ze rtů mu splývalo syčení a sténání jako z hydraulického stroje. Nakonec mu unikl výkřik, který nedokázal zadržet. Na okamžik ho ta hrůza naprosto drtila, třicet let v téhle budově, třicet let agonie, třicet let toho nesnesitelného vzteku.

„Neříkáš si, jestli by ti nebylo líp, kdybys dopad jako ty dva?“ zeptal se Mayhew a hlasitě popotáhl. Když se přetočil, postel pod ním zaskřípěla jako potápějící se loď.

„Který dva?“ zeptal se Stillwater.

„Ty, co v tom jeli s tebou. Raymond Figg, tak nějak? Na toho druhýho si nemůžu vzpomenout. Oba mrtví. Pořád lepší než tohle.“

Stillwater se zamračil a podívil se, jak se tomu muži daří mu číst myšlenky.

„Jeden z nich se utopil ve vlastních hovnech, ne?“ pokračoval Mayhew.

„Aspoň to tak tvrdili,“ řekl Stillwater. Byl to Raymond Figg. Ubodal toho druhého muže, Lochyho Percivala, a společně spadli do kalové nádrže čističky odpadních vod. Stillwater to samozřejmě neviděl. Byl v poutech a agonii v domě s tou policajtkou, která na něj dohlížela.

„Hrozná smrt, dokonce i pro někoho takovýho,“ řekl Mayhew.

Stillwater zabručel. Figg si to zasloužil. Byl příliš suverénní. Moc toho prozradil a dovedl Ketta až k jejich prahu.

„Jak ses s ním vůbec seznámil?“ zeptal se Mayhew a znovu popotáhl. Pořád popotahoval, každých zatracených pět vteřin, ve dne v noci. Stillwater snil o tom, že mu něco zarazí do nosu tak hluboko, že už nikdy nepopotáhne.

„Proč tě to zajímá?“ zeptal se. Chtěl si lehnout, ale nebyl si jistý, jestli by dokázal zvednout nohu na postel, a bolest hlavy přecházela v migrénu, která by se při jakémkoliv pohybu zhoršila.

„Jen jsem zvědavěj,“ řekl Mayhew. „Je to úplně jinej svět, co? Člověk byl zvyklej trpět sám, ale teď si každěj sráč může najít kámoše na webu. Tak jste se našli? Vrazi dětí tečka kom?“

„Jdi do hajzlu,“ sykl Stillwater a Mayhew se zasmál.

„No dobře, klídek. Jsem jen zvědavěj. Koukni na mě, já na netu našel lidi, co mě naučili, jak někoho zabít. Je jich tam dost. Věř nebo ne, půlka jich je na Facebooku.“

Stillwater si odfrkl. *Věřil* mu, protože to sám zažil. Figg se bavil s lidmi v chatovacích místnostech na nejtemnějších místech internetu. Měl jich plný notebook, ačkoliv se Stillwaterem jich sdílel jen pár.

„Hádám, že bys o tom musel nejdřív něco vědět,“ ozval se Mayhewův nosový hlas. „Týpek jako ty by ani nevěděl, kde začít.“

„Muž jako já o tom ví všechno,“ naježil se Stillwater.

„Blbost.“

Stillwater se zahleděl na spodní stranu postele nad sebou a představil si, jak do ní zabodává nůž a ostří projede síťovinou a matrací až do toho hubeného pitomce, který ležel na ní.

„Byl jsem součástí největší skupiny vrahů na internetu,“ zalhal lehce. „Bavil jsem se s nima víc než Figg. To já se s nima podělil o náš plán. A oni se se mnou taky dělili o informace, různý tajemství. Nevěřil bys polovině věcí, co bych ti řekl. Vzhlíželi ke mně.“

„Meleš sračky, Stillwatere.“

Stillwater si oběma rukama narovnal nohu, ale od bolesti mu to neulevilo.

„Dokaž to,“ řekl Mayhew.

Stillwater se zamračil a pokusil si vybavit hovory, které odposlechl, když Figg pracoval. Pamatoval si jen útržky, ale nic, co by se nedostalo do televizních zpráv.

„Prasák,“ řekl.

Mayhew nad ním se znovu přetočil.

„Prasák,“ zopakoval po něm. „Ten je od té doby, co ho chytili, v jednom kuse ve zprávách. Moje levá koule o něm ví všechno, co jde. Řekni mi něco *novýho*.“

Měl pravdu, Prasák byl ve zprávách na denním pořádku. Tisk spoustu informací tajil, jelikož celá záležitost zahrnovala obrovské

množství rodin a stále probíhalo vyšetřování, které se potáhne roky, možná navždy. Ale Stillwater viděl některé konverzace z Figgova laptopu, zprávy mezi Figgem a Angusem Schofieldem a ostatními, ze kterých se dokonce i *jemu* dělalo špatně.

„Mluvil jsem s ním v jednom kuse. Věděl jsem všechno. Zabil to dítě, který se před lety ztratilo. Efe Khan. Pamatuješ si to?“

„No a?“ zeptal se Mayhew. „Co dalšího?“

Stillwater našpulil rty a zvážil, že si jen lehne a nebude si ho všímat. Ale musel se mu přece nějak prokázat, nebo ne?

„Důvodem, proč Anguse Schofielda tak dlouho nechtyli, bylo, že znal tolik lidí ve vládě. U policie. Všude měl špehy. Ten policajt, co mu unesli manželku a děti, znáš ho z novin? Kett. Je to ten sráč, co mě sem dostal. No, co ti neřekli, je, že jeho bejvalej šéf v Londýně v tom jel taky. Věděl jsem, že mu unese děti a dá je Prasákoví. Co si o tom myslíš, co? Věděl jsem to, ještě než se to stalo.“

Žádná odpověď.

„No?“ pokračoval Stillwater. „Kdo teď ví hovno?“

Pořád nic. To ten mizera usnul? Stillwatera znovu zchvátil ten vztek, zuřivost, že ho někdo nerespektuje. Kdo si ksakru Mayhew myslí, že je?

„Radši –“

„Podívej se,“ přerušil ho Mayhew. „Chci ti něco ukázat.“

Stillwater se vyklonil z palandy a spatřil Mayhewovu potetovanou ruku, která trčela z postele jako větev. V prstech držel něco žlutého, co se třpytilo ve světle zářivek. Možná další třásen?

„Co to ksakru je?“ zeptal se.

„Pojď se podívat,“ odpověděl Mayhew. „Bude se ti to líbit.“

Pro Boha živýho, pomyslel si Stillwater. Naklonil se o kousek víc a natočil hlavu, aby viděl, co Mayhew drží. Ten pohyb mu do

hlavy vystřelil bolest a migréna se napjala jako plachta ve větru. Téměř okamžitě následovala závrať a on musel sevřít prostěradlo, aby nepřepadl z postele.

„Co to je?“ zeptal se. „Jsem moc –“

Mayhew se pohyboval rychle, objevila se jeho druhá paže. Oběma rukama držel tu samou věc a Stillwater příliš pozdě poznal, co to je – žádná třáseň, ale smotek drátu, který mu klesl pod krk. Mayhew jím okamžitě trhl nahoru a drát se zařízl do Stillwaterova hrdla. Se zavrčením ho chytil, a když si uvědomil, co se děje, bolest v hlavě a nohou byla zapomenuta.

„Robert Kett posílá pozdravy,“ zdálo se mu, že muž říká.

Mayhew zatáhl za drát a omotal mu ho kolem krku, až měl Stillwater pocit, že mu pukne hlava. Pokusil se nadechnout, ale zjistil, že to nejde. Zalila ho panika. Zaryl si prsty do kůže, ale drát už byl příliš hluboko. Špičky prstů měl pokryté krví. Natáhl se nahoru, ale nahmatal jen Mayhewovu nohu, která mu tlačila hlavu k zemi. Pokusil se vykřiknout, ale nenašel hlas. Zkusil se pohnout, ale tělo už mu nepatřilo, někdo přestříhl šňůrky. Už ani neviděl, celý svět se zabarvil do odstínu černé, jakou nikdy nepoznal.

Zůstal jen vztek, jenom zuřivost – poslední vyšlehnutí plamene proti temné noci.

Pak zmizel i ten.

Kapitola první

„JSTE OČEKÁVÁN, PANE KETTE.“

Robbie Kett ten hlas slyšel, ale neotočil se. Nevěděl, zda má dostatek odvahy. Přímo před ním, za vysokým oknem na dvacátém třetím podlaží kanceláří Metropolitní policie ve čtvrti Hammersmith, se rozprostíral Londýn – nafouklý a krásný jako obvykle, přestože se ho zatažené nebe ze všech sil snažilo zahalit předčasnou tmou. Po úzkých ulicích se hnala auta, lidé byli příliš malí, než aby je odsud viděl. To vše protínala obrovská, šedá masa řeky, prastará a lhostejná ke všem těm drobným životům.

Už to nebylo jeho město, ale to už nebylo dlouho. Odsud viděl ulice, kterými se protloukal jako mladý konstábl – spolu s Petem Porterem –, kdy mu všechno připadalo dobré, nebo špatné, nic mezi tím. Viděl ulice, po kterých uháněli, rohy, u kterých hlídkovali, budovy, které prohledávali. Viděl zločince, které chytil, lidi, které zachránil, děti, které našel.

Viděl i ty, které ztratil.

Všechny.

V těch ulicích krvácel, pokřtil je svou krví. Londýn si toho od něj tolik vzal. Ale ne, už to není jeho město.

„Pane Kette?“

Sklo se pod Kettovým dechem zamlžilo. Otřel ho rukávem saka a zachytil na pozadí pošmourného odpoledne odraz své tváře. Dva měsíce od svého posledního případu si nechával růst vousy, ačkoliv na dnešek je zastříhl. Byly stejně tmavé jako jeho vlasy a navzdory tomu, že čtyřicítka oslavil teprve před pár lety, prokvetlé znepokojivým množstvím stříbra. Překvapilo ho i množství měděných vousů, zářivých jako dráty, které se v jeho plnovousu skrývaly. Měl pocit, jako by hleděl na ducha svého otce, a nebyl si jistý, jestli je to dobře, nebo špatně.

„Pane –“

„Už jdu,“ řekl a konečně si dovolil se otočit. Mladá sekretářka se navzdory nervozitě ve tváři usmála. Chápal to. Chvilí trvalo, než vyšla najevo celá šílená pravda o Schofieldově případu, a od té doby se v novinách nepsalo o ničem jiném než o Prasákovi a Schofieldově odkazu v podobě únosů, mučení a smrti. Kett se od toho snažil držet co nejdál, ale až příliš často viděl svou tvář v televizi.

Robert Kett, muž, který zabořil do Schofieldovy hlavy kladi-vo a přivedl ho do kómatu.

Pro některé hrdina. Ale ne pro všechny.

Ne tady.

„Čekají na vás,“ řekla žena a upravila si brýle. Na sobě měla náušnice s vánočními baňkami, jednu červenou a jednu zelenou, a vypadala v nich téměř jako televizní elf z pohádky, kterou Evie a Moira tak rády sledovaly. „Zavedu vás tam, pane Kette.“

Přikývl a následoval ji kolem malé recepce do prázdné chodby. *Pane Kette*, pomyslel si. *Ne šéfinšpektore*. To neznačilo nic dobrého. Zastavila vedle konferenční místnosti, otevřela dveře a ukročila stranou – dál než bylo potřeba, pomyslel si. Polkla a znovu se pokusila usmát. Úsměv jí oplatil, ale jeho tvář z toho radost neměla.

„Hodně štěstí,“ řekla, když vešel dovnitř. Bylo to od ní milé. Potřeboval všechno štěstí, které mohl dostat.

Uvnitř u vzdálené strany stolu, který by mohl patřit pohádkovému obrovi, seděli tři lidé, kteří vypadali, jako by sem zabloudili cestou na pohřeb. Uprostřed seděl náměstek ředitele Metropolitní policie Larry Ling, s tváří zničenou celoživotní láskou k amatérskému boxu. Po jeho levici seděla žena, která jako by z oka vypadla Mary Poppinsové v podání Julie Andrewsové, ačkoliv byla o dobrou dekádu starší. Felicity Wilsonová, hlava Nezávislého úřadu pro inspekci policejních sborů. Po jeho druhém boku seděl muž s bezvýrazným obličejem a jménem, které se Kettovi okamžitě vykourilo z hlavy. Ať už to byl kdokoliv, právě měl plné ruce práce se zkoumáním funkčnosti mikrofону. Kett už se s nimi samozřejmě setkal. Je to teprve týden, co před nimi vypovídal.

A teď byl čas na rozsudek.

„Posaďte se, Robbie,“ řekl Ling, aniž by vzhlédl od papírů ve svých masitých rukou. „Dáte si čaj? Kávu?“

„Prosil bych čaj, díky, pane.“

„Cukr?“ zeptala se mladá žena ode dveří.

„Jen mléko,“ řekl Kett. „Kapku a půl.“

Dveře se zavřely a tlak v místnosti se změnil, až Ketta začaly bolet uši jako v ponorce. Byla tu okna, ale měla stažené žaluzie, a všechno se topilo ve žlutém světle levných zářivek na stropě. Navzdory své velikosti působila místnost příšerně klaustrofobicky.

„Jak se vám daří?“ zeptal se Ling a konečně vzhlédl. Jeho hlas byl zvláště utlumený, jako by mluvil ve snu.

„Dobře,“ řekl Kett a doufal, že nepoznají, že lže. „Však víte, vzhledem k situaci. Jen chci, aby už to skončilo, tak či onak. Byly to dlouhé týdny.“

„Je to komplikovaný případ,“ řekl Ling.

Znovu se otevřely dveře a objevila se sekretářka. Položila před něj hrnek a clona voňavé páry mu zvedla náladu jen do chvíle, než spatřil mdlou barvu čaje.

„Neznáte náhodou Petera Portera?“ zeptal se dívky.

„Ehm, ne,“ řekla. „Měla bych?“

„To nevadí. Díky za ten čaj.“

Odešla a u uší se jí při chůzi pohupovaly náušnice. Místnost znovu utichla. Ling si povzdechl a to gesto řeklo víc než tisíc slov. Kett se opřel, prohrábl si vlasy a čekal na úder sekery.

„Myslím to vážně,“ řekl Ling. „Je to jeden z nejobtížnějších případů, které jsem kdy viděl. Nedokážu si představit, čím jste si prošel. Věřte mi, zkoušel jsem to. Mám děti, už starší, ale přemýšlel jsem nad tím, co bych na vašem místě dělal já, asi tisíckrát.“

„Larry,“ ozvala se Wilsonová. „Neodbočujme. Shodli jsme se, že z toho nebudeme dělat emoční diskuzi.“

Ling pokrčil rameny.

„Nejsem si jistý, jestli je to možné. Ale máš pravdu. Robbie, chytil jste jednoho z nejhorších zločinců, jakého jsme kdy viděli, odhalil jste horor, díky kterému jsme vyřešili tucty odložených případů, a zachránil jste kdovíkolik potenciálních obětí. Odvedl jste dobrou práci, chlape, a chci, abyste na to nezapomínal.“

„Ale...“ hlesl Kett.

„Ale nehrál jste podle pravidel. Vytřel jste si s nima zadek. U jiného případu, za jiných okolností bychom tato porušení řešili jinak.“

Wilsonová probodla Linga temným pohledem, ale ten si jí nevšímal.

„Jenže tenhle případ je všude a jde po mně inspekce policejních sborů. Nemůžeme si dovolit, aby nás lidé viděli brát spravedlnost

do vlastních rukou. Nemůžeme. Musíme stanovit precedens. Chápu, proč jste udělal, co jste udělal, a na osobní úrovni bych vám to prominul.“

Další káravý pohled a syknutí.

„Ale není to na mně. Končíte, Robbie. Moc mě to mrzí, ale končíte.“

Kett zavřel oči a zhluboka se nadechl – měl pocit, jako by to byl jeho první nádech po několika měsících. Hrozně dlouho měl za žebry granát a teprve teď se cítil, jako by někdo zastrčil zpátky pojistku. Náhlá vlna úlevy rozzářila temnotu ohňostroji, v uších mu zašuměl oceán a on se musel držet, aby se nerozesmál jako šílenec.

Jsem volný.

„Robbie?“

Otevřel oči a zjistil, že na něj všichni tři hledí, jako by zničenon začal tančit a zpívat. Čelist ho bolela a uvědomil si, že potlačuje úsměv.

„Slyšel jste náměstka Linga?“ zeptala se Wilsonová. „Váš pracovní poměr u Metropolitní policie je s okamžitou platností ukončen. Stejně jako jakýkoliv vztah, který máte s některým z policejních sborů.“

„Slyšel jsem vás,“ řekl. „To je v pořádku. Je to dobré.“

„Věřte mi, mrzí mě, že to došlo až k tomuhle,“ pokračoval Ling. „Můžete se spolehnout, že nebudete mít žádný záznam v rejstříku ani nebudete z ničeho obžalován, minimálně ne z naší strany. Orgán na ochranu dětí může samozřejmě zakročit podle svého uvážení. Jsme přesvědčení, že jste jednal v rámci ochrany svého života a životů svých dětí a manželky. Chtěl byste něco oficiálně dodat?“

Kett zavrtěl hlavou.

„Pak vám děkujeme za váš čas,“ řekl Ling, zatukal prsty o stůl a vstal. „A budete ještě muset přijít, abychom to vyřídili papírově.“

„Jistě,“ postavil se Kett. Ling obešel stůl a boxerským stiskem si s Kettem potřásl rukou.

„Dávejte na sebe pozor,“ řekl náměstek. „Víte, co budete dělat teď?“

„Ano,“ odpověděl Kett a vybavil si Billie a holky a jejich smích. „Ano, vím.“

Dá si hrnek pořádného čaje.

A pak pojede domů.

Kapitola druhá

PROBUDILO HO HUČENÍ MOSTU.

Kett se posadil a otevřel oči, o kterých si ani nepamatoval, že je zavíral. Vlak se právě s duněním hnal nad řekou Wensum. Ten zvuk si vždycky spojoval s návratem domů. Za oknem lemovaným kapkami deště ležel norwichský fotbalový stadion, jehož reflektory zápasily s nocí. Pohlédl na hodinky a zjistil, že se blíží devátá hodina. Nechtěl spát, jen se těsně předtím, než vlak vyrazil ze stanice Liverpool Street, schoulil do sedadla plného vozu. To bylo poslední, co si pamatoval. Na skládacím stolečku pořád stál jeho netknutý čaj.

Věděl, že za to mohla úleva. Úplně ho omráčila.

„Myslel jsem, že jste natáhnul bačkory,“ ozval se ze sedadla před ním silný norfolkský přízvuk. V mezeře se objevila usměvavá tvář mladého muže. „Málem jsem zavolaal poldy, aby zjistili, jestli ještě žijete. Ten čaj mě pokoušel. Takový plejtvání.“

„Přímo zločinné,“ prohlásil Kett. Mladý muž se zasmál a jeho tvář zase zmizela. Kett vytáhl z kapsy mobil a spatřil dva nepříjemné hovory a nepřečtenou zprávu – všechny od Billie.

Doufám, že jsi v pořádku. Chybíš nám.

Dal jí samozřejmě vědět, jak to šlo. Byla první a jediný člověk, kterému zavolal. Protřel si bolavý krk a vstal – jeho klouby k tomu dodaly vlastní zvukový doprovod na bicí. Jen několik málo cestujících jelo z Londýna až do Norwiche, většina z nich vystoupila v Colchesteru nebo Ipswichi. Ti, kteří zůstali, byli převážně studenti vracející se domů na Vánoce, se zavazadly nacpanými do úložných prostorů nad hlavami. Když se kolem nich protáhl, několik z nich ho probodlo zvláštními pohledy.

To je v pořádku, jsem policista, chtěl říct bez přemýšlení, ale pak si vzpomněl, že už není. Na okamžik cítil tíhu té ztráty. Konec konců to bylo hodně dlouho to, kým byl. V prvé řadě policajtem a až pak všim ostatním.

„Teď už ne. Teď je manžel a otec.“

Nemluvě o tom, že nezaměstnaný.

„Chrápal jsem?“ zeptal se mladého muže před sebou ve snaze zjistit, proč se na něj ostatní tak obezřetně dívají. Se smíchem se muž natáhl pro bágel, který vypadal větší než on.

„No, chrápáním se to dá taky nazvat,“ řekl. „Chvíli jste zněl, jako byste se snažil spolknout jaka. *Živýho*.“

Vlak vybral poslední zatačku a začal zpomalovat do stanice. Kett si vzal tašku, vykročil ke dveřím a nedočkavě stáhl okénko. Zatímco vlak s pištěním brzdil, do tváře ho jako facka udeřil chladný vzduch a vyhnal z něj poslední zbytky vyčerpání. Vzal za kliku, odsunul staromódní dveře a vykročil na nástupiště.

„Tati!“

Ten pronikavý výkřik by poznal kdekoliv. Zamžoural dolů a spatřil Alici, jak poskakuje za zábradlím jako špringrspaněl. Vedle ní stála Billie s Moirou v náručí, a dokonce i odtud Kett slyšel Evie, jak se dožaduje, ať ji zvedne, aby viděla na tátu. Otevřel

ústa, aby se usmál, ale místo toho z nich vytryskl smích – upřímný, překvapivý a vítaný.

Se zamáváním k nim vykročil. Cítil, jak se mu v těle postupně ozývají staré rány, probuzené chladem. Z většiny zranění se zotavil, přinejmenším navenek, ale zanechala za sebou jizvy, které ho při každé změně počasí bolely.

Taky mu byla zima. Od chvíle, kdy se spolu se Savageovou málem utopili, mu byla zima prakticky pořád. Jako by ho moře naplnilo a nikdy z něj nevyteklo.

„Ahoj,“ pozdravil, přeběhl několik posledních metrů a vylovil z kapsy lístek. Strčil ho do turniketu a brána se se zarachocním otevřela. Alice jí bleskově proběhla a omotala kolem něj paže tak silně, že mu vyrazila dech. Volnou rukou ji pohladil po hlavě a všiml si, že má vlasy svázané do culíku s vánoční třásní. „Taky tě rád vidím. Ale opatrně, nebo se nám zavře brána.“

Alice ho pustila a ohlédla se na bránu, která se za ní jako na povel zavřela. Billie se tiše zasmála. Byla jako proměněná, jako by nějakým způsobem dorostla a ty části, které jí Prasák ukradl, znovu naplnila. Stála s hlavou vztyčenou, a když se setkali pohledem, neuhnula. Moira se jí zavrtěla v náručí a natáhla se po něm. Billie mu ji přes zábradlí podala. Jeho nejmladší dcerka ho chytila za vousy, které ji stále fascinovaly, a Kett vyjekl.

„Opatrně,“ řekl. „Jsou tam napevno.“

„Táta je ajíc,“ prohlásila a zatahala. „Ajíc, ajíc, ajíc.“

„Je zaječí *sadek*,“ přisadila si Alice.

„Chci vidět!“ zaječela Evie někde od Billiiných nohou. Kett se naklonil přes zábradlí a usmál se na ni.

„Byl jsem pryč jen jeden den,“ řekl. „Nezměnil jsem se.“

„Zaječí zadek!“ papouškovala Evie svou starší sestru a obě se rozchechtaly. Kett zavrtěl hlavou a znovu pohlédl na Billie. Pokrčila rameny a zimomřivě si přitáhla kabát blíž k tělu.

„Popravdě, trochu to jako zaječí zadek vypadá,“ řekla.

Kett mávl na průvodčí. Musela je sledovat, protože bez otázek naskenovala svou kartu a pustila je ven. Kett se rychle protáhl, než ho Alice stačila uvěznit uvnitř podruhé, a podal Billie svou tašku, aby si mohl zvednout Evie do náruče. Políbil obě dívky na tvář.

„Fuj, chlupy!“ prohlásila Evie, upřímně znechucená.

„Lupy!“ zopakovala Moira a otřela si tvář.

„To je ale přivítání,“ řekl Kett a zamračil se. Jejich dům stál na druhé straně města a s dětmi to byla dobrá hodina chůze. „Jak jste se sem dostaly? Už jste dávno měly být v posteli, dámy.“

„Chtěly tě vidět,“ ozvala se Billie. „A máme odvoz.“

„Strejda Pete?“ zeptal se. „Nebo Kate?“

Billie nemusela odpovídat.

„Kette!“ ozval se medvědí řev. Z obchodu se smíšeným zbožím se vyřítíl komisař Colin Clare s výrazem, jako by spolkl hrst včel. Rozbaloval tyčinku *Bounty*, jako by se uvnitř skrýval podezřelý, a cestou k nim si celou polovinu strčil do pusy.

„On?“ zeptal se Kett. „*Proč?*“

„Protože jsem se nabídl,“ prohlásil a poprskal je kokosem. „Jak to šlo?“

„Nikdy bych vás netipoval na milovníka *Bounty*,“ odpověděl Kett.

„Jím je, když jsem ve stresu,“ řekl Clare. „Co říkali?“

„Vyhodili mě od policie,“ řekl Kett. „Úplně.“

„Do hajzlu,“ zaklel Clare a nacpal si do pusy zbytek čokoládové tyčinky. „To mi pěkně zavařili.“

Kett sebou trhl.

„Tati,“ ozvala se Evie. „Co je to hajzl?“

„Nic, zlatíčko,“ řekl a probodl komisaře pohledem. „Já jsem za to rád, pane. Nevadí mi to, opravdu.“

„Vám možná ne,“ odsekl Clare. „Ale mně jo.“

Dupl jako vzteklé dítě a ten zvuk se rozlehl prázdným nástupištěm. Kett pohlédl na Billie a všiml si, jak její tvář pohasla.

„Co?“ zeptal se. „Co se děje?“

„Někdo zemřel,“ řekl Clare. „Dost podezřele.“

„Přál bych si, abych vám mohl pomoci,“ řekl Kett. „Ale nemůžu. Už ne. Omlouvám se. Už to se mnou nemá nic společného.“

„To se mýlíte,“ opáčil Clare. „Myslím, že to má s vámi společného úplně všechno.“

Kett naklonil hlavu a čekal, až to Clare rozvede. Přes beton se prohnal závan chladného prosincového větru a vyplašil několik holubů pod střechou nástupiště. Znovu to cítil, jako by se potápěl do ledové mořské vody, do písku, a musel se několikrát zhluboka nadechnout, aby zahnal paniku. Něco se blížilo, věděl to. Něco špatného. Byl to přece sám Clare, kdo mu to před několika týdny řekl.

Robbie, nevím kdo a nevím kdy, ale vím tohle. Někdo si pro vás jde.

„Zemřel ve vězení,“ pokračoval Clare. „Vypadá to jako sebevražda. Těžko říct.“

„Ve vězení?“ zeptal se Kett. Znal celou řádku lidí za mřížemi, ale v hlavě měl jediné jméno. Otevřel ústa, aby ho vyslovil, ale Clare ho předběhl.

„Je to Christian Stillwater. A prý jste to byl vy, kdo ho zabil.“

Kapitola třetí

BYLO TO TO POSLEDNÍ MÍSTO NA ZEMI, KDE BY CHTĚL KETT PRÁVĚ teď být.

Věznice byla groteskní stín číhající v oceánu noci a její světla připomínala jednoho z hlubokomořských tvorů, ďasa mořského, o kterém míval v dětství noční můry. Tohle místo polykalo lidi zaživa. Mohlo sežrat i jeho.

„Tak jsme tu,“ řekl Clare a odbočil se svým prastarým mercedesem, který připomínal tank, na prázdné parkoviště. Stromy tančily ve větru, a když přijeli k přední bráně, nad hlavami se jim zuřivě třepotala hrstka vlajek. Jako socha stála před branou dvě kola, která pravděpodobně patřila k lokomotivě, ale po jejím zbytku či motoru nebylo ani památky.

Metafora byla více než jasná. Kettův vlak nejenom sjel z kolejí, ale explodoval.

Protáhl si krk a v páteři mu zakřupalo jako v hračce na klíček. Clare nejprve odvezl holky zpátky domů – Moira seděla na Billiině koleni a Evie s Alicí vedle ní na zadních sedačkách, které vypadaly sto let staré –, Ketta stálo poslední zbytky vůle, aby nevyskočil z auta a nezabarikádoval se s nimi uvnitř domu. Blížila se půl jedenáctá a jedině, po čem toužil, bylo posadit se s Billie

na gauč a popíjet čaj, dokud oba neusnou, ruku v ruce. Místo toho stál tady, přímo před branami do pekel.

„Je to blbost,“ řekl Clare, když zhasl motor. Na chvíli se zdálo, že se vítr utiší, jako by naslouchal jejich rozhovoru. Někde v dálce pulsoval nesnesitelný zvuk větrné turbíny. „Ale musíme to vyšetřit.“

„Zopakujte mi to,“ požádal ho Kett a promnul si oči. Clare na něj mluvil bez přestání po celých devadesát minut jízdy z Norwiche do Cambridgeshiru, ale jeho slova se mu okamžitě vykouřila z hlavy. V mlze jeho vyčerpání postrádala význam. Byl vděčný, že se ve vlaku trochu vyspal, jinak by právě teď byl v bezvědomí.

„To je jedno,“ řekl Clare a mávl rukou, jako by rozháněl zá-pach. „Potřebujete vědět jen jednu věc. Stillwater zanechal vzkaz, ve kterém píše, že jste ho ve vězení nechal zabít. Jak jsem řekl, blbost. Nikdy byste to neudělal.“

V Clareově hlase nebylo ani známky po pochybách, a tak Kett nic nedodal. *Byla* to blbost. Smrt je snadný únik a pravdou je, že Kett chtěl, aby Stillwater trpěl mnohem déle.

„Pojďme dovnitř,“ řekl Clare. „Čekají na nás.“

„Víte, že tu nemám co dělat. Už nemám odznak. Skončil jsem.“

„Kdyby se někdo ptal, jste můj asistent,“ opáčil Clare. „Prostě mlčte a nikdo se na nic ptát nebude.“

„No dobře,“ povytáhl Kett obočí. „Když to říkáte. Tak vedte.“

Vystoupili do noci a natahujících se prstů větru a chladného deště, který se mu zabodával do kůže jako šterk. Dveře se otevře-ly ještě dřív, než k nim stačili dojít, a v nich se třáslو několik dozorců. Máváním je popoháněli, ať si pospíší.

„Je vám zima?“ zeptala se žena, když za nimi zavřela dveře. „Popravdě, uvnitř to není o moc lepší.“